

ІАННУАРІА 18

ЗА СВѢТАГО АТАНАСІА.

Похваляемъ праведникъ, возвеселятса людїе.

Благослови отче!

Благочестиви христїане, много человекъ има на този свѣтъ, та кога видѣтъ нѣкого человека богатъ, или властитель, или облеченъ свѣтло, тѣ го хвалятъ и ублажаватъ: защото живѣе благополучно. Но тѣмъ же человекъ не сѣ за похвалѣ нити за ублажавани: защото тѣзи слава е временна и това богатство е непостоянно и за малко време, и подиръ смъртъ тѣзи слава сѣ разсипва и погинка. Богатството остава на другого а той отиви голъ безъ нищо въ землѣтъ. Но случаваса на мнозина да избѣгътъ богатството и славятъ оури въ живота си, които преминуватъ презъ рѣцѣтъ имъ като снѣгъ или сѣнка, а тѣ оставатъ съ голы рѣцѣ, наскървени и послѣдни сиромаси посрамени и отчаяни. Такави сѣ свѣтовната слава непостоянна. Само едната добродѣтель е постоянна вѣчна похвална и блаженна.

Помыслете колко силни богати и славни человекъ преминаха на този свѣтъ, и гдѣ отъ тѣхъ една похвална слѣда (дира) но „память ихъ погибѣ съ шѣмомъ“. Макаръ и да има нѣкой отъ тѣхъ помѣнъ за нѣкое юначество, или за нѣкое свѣтовно управленіе, но напраздно и бесполезно. Само добродѣтели и сватите человекъ имѣтъ похвалѣ неугасимѣ, славѣ безсмернѣ и вѣчно ублаженіе: защото свѣтой человекъ, съ радость помѣнѣва тѣхнѣ имена, каквото дѣма премѣдрый Соломонъ: „похваляемъ праведникъ, возвеселятса людїе“. Тѣй и нѣ днесъ радостно празнуваме прекраснѣмъ праздникъ на великаго Іерарха Атанасїа патріарха Александрійскаго, когото прославляваме, ублажаваме съ веселы пѣсни, и сѣ просвѣщаваме дѣховно. И не само него, но и свѣкого, кога празнуваме памѣтътъ на божїите угодницы, като гледаме чи тѣхната памѣть съзѣти като слънце и просвѣщава нашѣте дѣшѣ: защото като слышаме тѣхното живѣаніе побдигаме на ревность и управяме нашѣмъ животъ поправымъ пѣтъ: понеже богъ тѣхъ избралъ, прославилъ и оправдалъ, за да бѣдѣтъ наследники на неговото царство. Воистиннѣ голѣмо нѣщо е добродѣтеля и който е добродѣтеленъ, той